

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

VY FRÅN SLOTTSSKOGEN, GÖTEBORG. — FOTO. HARTMAN, GÖTEBORG.

15:DE ÅRG.

DEN 12 JULI 1914.

N.º 41

Efter porträtt.

Kliché: Beng. Stålvorsparr.

*Stéphanie,
fröken v. Wedel*

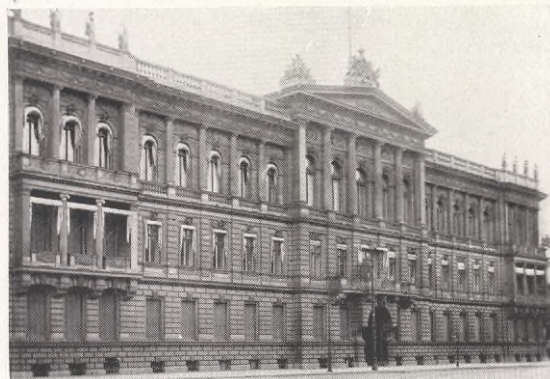
STEPHANIE VON WEDEL.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Efter fotografi.

Klitché: Bengt Sjöveersparre.

Efter fotografi.

Klitché: Bengt Sjöveersparre.

FURSTPARET VON WEDELS RESIDENS:

STORA SUNDBY VID HJÄLMAREN.

FÜRST BLÜCHERS PALAIS I BERLIN.

Om man frånser våra legationschefers fruar, såsom grefvinnorna Taube i Berlin, Gyldenstolpe i Paris, Wrangel i London och friherrinnan Bildt i Rom, samt några andra diplomaten tillhörande damer, är det mycket få svenskor, som tillhöra de högsta sällskapskretsarna i Europa, och studerar man Almanack de Gotha, så finner man, att deras antal äfven i denna den exklusivaste aristokratiens uppslagsbok, är ytterst begränsadt. Detta förhållande, så olika vår stormaktstids, då svenska fältherrars och statsmäns fruar rangerade bland Europas prinsessor och furstinnor, har många orsaker, bland hvilka vår geografiska aflägsenhet från sällskapslivets brännpunkter torde vara en bland de förnämsta, men den beror helt visst icke därpå, att den svenska kvinnan med börd och uppfostran skulle sakna förutsättningarna att genom elegans och esprit göra sig gällande i de högsta societetskretsarna äfven i Berlin, London, Paris, Rom o. s. v.

Ett lysande exempel på sanningen af detta påstående presteras af den dam, hvar porträtt pryder vår första sida, ty om henne, furstinnan Stephanie von Wedel, som är född svenska och tillhör en gren af den gamla förnämliga och i Sverige vid midten af 1600-talet naturaliserade skotsk-engelska ätten Hamilton, kan man med fullt fog säga, att hon med stor framgång häfdat sin hemortsrätt i den högsta kontinentala societeten. Allt sedan år 1894, då hon ingick äktenskap med dåvarande ambassadören och kavallerigeneralen greve Carl von Wedel, en af tyska rikets dignitärer, har hon nämligen räknats bland kejsarhofvets i Berlin och den preussiska aristokratiens mest representativa damer, lika mycket firad för sitt charmanta utseende och sin elegans som för sitt goda hufvud och behagliga umgängessätt. När så hennes make blef riksstatthållare öfver Elsass och Lothringen, en af tyska rikets högsta och mest maktpåliggande befattningar, ställdes nya och stora kraf på hennes representativa färdigheter, liksom äfven på hennes takt och finkänslighet i uppträdandet bland riksländernas af stridiga element sammansatta befolkning; men af

talrika korrespondenser och meddelanden i Berlin- och Strassburgtidningar o. s. v. veta vi att hon fyllt värfvet och plikterna mästertligt och varit sin gemål en god hjälp i hans ömtåliga ställning. Då det blef bekant att greve von Wedel, som då han afgick från sin post upphöjdes i furstlig värdighet, stod i begrepp att lämna riksstatthållareskapet, väckte äfven underrättelsen därom en förstämning, som också gällde förlusten af furstinnan.

Hvad beträffar dennas ställning såväl i rikslanden som vid kejsarhofvet må emellertid här påpekas, att hon för densamma ägde de bästa förutsättningar just i sitt svenska förlutna och sin samhörighet med Sverige. Hennes fader var nämligen öfverstatthållaren greve Jakob Essen Hamilton, och hennes moder fungerade under många år som öfverhofmästarinna hos drottning Lovisa. Själff väckte fröken Stephanie Hamilton, då hon vid 17, 18 års ålder gjorde sitt inträde i stora världen, stor upmärksamhet och beundran genom skönhet och behag, och sedan hon ingått äktenskap med öfverstekammarherren greve Carl von Platen, intog hon en ledande ställning inom societeten. Säkerligen minnas många stockholmare ännu hennes magnifika toaletter, hennes eleganta ekipage, hennes deltagande i basarer, baler m. m.

Vi ha velat erinra om allt detta som ett apropå till furstinnan von Wedels förestående besök i hemlandet. Liksom under åtskilliga föregående somrar, då ej regentskapets plikter kvarhållit det furstliga paret i Elsass, skall nämligen furstinnan och hennes gemål tillbringa de närmaste månaderna på hennes gods Stora Sundby vid Hjälmaran, och här på det präktiga slottet, bland rika konstsamlingar och intressanta minnen, förbundna särskildt med de i vår historia så ryktbara släkterna Sparre, De Geer, von Platen m. fl., är det ock sannolikt att det höga herrskapet skall finna trefnad och ej sakna ståtthållaremiljön i de sköna Rhenlanden. I alla händelser få de det vida lugnare än bland de ännu om sin rätta nationalitet ovissa elsassarna och lothringarna med deras inbördes och utsides fejder.

Foto. Lamm, Sto. Köln.

KONUNGEN, IFÖRD ÖSTERRIKISK GENERALSUNIFORM, ankommer till Katolska kyrkan där sorgmässa afhölls öfver Österrikiske erkehertigen och gemål.

En högtidlig sorgmässa öfver den mördade österrikiske erkehertigen och hans gemål ägde rum den 3 juli i Sancta Eugénias katolska kyrka vid Norra Smedjegatan i Stockholm. Densamma öfvervars af konungen, som bar österrikisk generalsuniform med Stefansordens band, prinsarne Vilhelm och Eugen, excellensen Wallenberg, diplomatiska kåren m. fl. Biskop Bitter ledde den högtidliga mässan och lyste sitt "Requiscat in pace" öfver den klädesöfverdragna katafalk, som var uppställd det af otaliga vaxljus upplysta koret, och som skulle erinra om det mördade furstparets jordiska kvarlevor.

*

Den kvinnliga opinionsyttringen för politisk rösträtt hvilken samlat 351,454 underskrifter öfverlämnades den 2 juli till riksdagen. Samtidigt uppvaktade en rösträttsdeputation representerande samtliga län och anförda af L. K. P. R:s verkställande utskott statsminister Hammarsköld å dennes ämbetsrum. Sedan deputationens medlemmar presenterats vände sig dess ordförande frk Signe Bergman till statsministern och hemställde under hänvisning till det bland kvinnorna allmänna krafvet på medverkan och medansvar i landets angelägenheter att statministern med behjärtande af trontalets ord "att rättvisans och statsnyttans förenade synpunkter kräva utsträckning af medborgarrätten äfven till landets kvinnor" ville gifva sitt stöd åt den i riksdagen väckta liberala rösträttsmotionen.

I sitt svar framhöll statsministern att något initiativ i frågan icke kunde väntas från regeringen hvilken ju vore bildad för speciella syften, och vid hvars sammansättning hänsyn icke kunnat tagas till enighet i frågor, som för ögonblicket tycktes kräva mindre uppmärksamhet.

Efter slutad uppvaktning samlades deputationens medlemmar till gemensam middag på Skansen.

*

De svenska riksdagsmännens Kristianiabesök, under den senaste tiden så häftigt omdebatteradt i prässen, ägde rum den 5 juli.

Vid det svenska extratågets ankomst till Kristiania hade på stationen infunnit sig stortingets mottagningskommitté samt representanter för jubileumsutställningen. Hr Thallaug hälsade i ett hjärtligt anförande de svenska gästerna välkomna och råd-

Foto. Pettersson, Ljungbyhed.

PERSERGENERALEN H. HJALMARSONS FÄSTLIGA MOTTAGANDE Å LJUNGBYHED DEN 30 JUNI.

Kliche: Kem. A.-B. Brngt Sjöströmspar, Sthm.-Öbg.

H 8 D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Klicke: Kem. A.-B. Bmgf. Silfverparro, Sthm. Gbg.

DEN KVINNIGA RÖSTRÄTTSDEPUTATIONEN UPPVAKTAR STATSMINISTERN.

man T. Zetterstrand tackade å dessas vägnar för det vänliga mottagandet. Utanför stationen hade stora folkskaror samlats och staden hade med anledning af besöket ifört sig en rik flaggskrud.

Sedan de svenska riksdagsmännen under dagens

lopp besökt utställningen gaf på aftonen stortingspresident Lövland middag för dem. Vid banketten höllos tal af stortingsman Thallaug och stortingspresident Lövland samt å svenskarnes vägnar af riksdagsman Zetterstrand och borgmästare Lindhagen.

Björns fotograf.

DE SVENSKA RIKSDAGSMÄNNENS ANKOMST TILL KRISTIANIA. 1. Ordföranden i den norske mottagningskommitté., stortingsmannen Thallaug. 2. Svenske färdledaren.

Klicke: Kem. A.-B. Bmgf. Silfverparro, Sthm-Gbg.

PAUVRETTA.

FÖR HVAR 8 DAG AF **HILDUR BRETTNER.**

I Giacomo Zippis landtgård på romerska campagnan, ungefär midtvägs mellan staden och albanbergen silade ett svagt ljus genom spjälluckorna för en liten sned fönsterglugg högt uppe under takåsen. Det var i Pauvrettas, sicilianskans kammare.

Hon hette inte Pauvretta, det var endast här man kallat henne så — Pauvretta — aldrig annat än Pauvretta, men namnet hade alltid uttalats ömt, med varma, mjuka tonfall.

Hon hade hört klockan i rummet inunder slå tolf, då hon hastigt satt sig upp i sin bädd, strukit eld och tändt lampan. Nu satt hon där i sin nattdräkt. Hon darrade af frossa, som ej kunde komma af kyla, ty luften i den lilla kammaren var kvaf och varm, ögonen stirrade stora och mörka, som bräddfulla af en jagande, pressande ångest, händerna kramade täcket, hon vaggade af och an. Hennes ångest tycktes växa för hvarje ögonblick, det var, som om den sugit blodsdroppe efter blodsdroppe till hjärtat från hennes ansikte till dess detta lyste i den skumma kammaren i en sällsam hvithet. Hon endast vaggade i sin plåga, läpparna rörde sig till ord, som blott blefvo hviskade antydningar — i natt — i natt måste du gå — du måste — du måste, Pauvretta.

Hon såg sig om i kammaren, den var liten, sned, väggarnas gråhvita rappning var svartnad, men hennes ögon gingo öfver dem som i en lång smekning, kände de inte hur hon älskade dem, hur hon ville fukta dem med tårar och tacka dem — nu då hon måste gå. Nej, nej, den tanken fick ej komma, att hon nog kunde stanna en dag till, att hon kunde skylla på värk i sitt huvud, svindel, som hon gjort nu så många dagar och så vinna ännu en dag — nej hon hade lofvat honom, att i morgon skulle hon vara frisk, i morgon skulle hon stiga upp. I morgon då legofolket, ynglingarna och flickorna från Abruzzerna och Sabinerbergen, som varit på gården för vårbruket, skulle dansa och undfågnas med vin innan de drogo tillbaka upp mot olivgårdarna och bergen. Han hade sagt, att om hon inte ökade gå utför trappan skulle han bära henne, men hon skulle vara med honom därnere — han hade sagt, att han längtade att se henne dansa, säkert dansade ingen som hon.

Hon hade legat och hört på honom med ett stelt leende kring läpparna, medan hennes ögon flammade emot honom i hängifvenhet, eldad af den ångest som brann inom henne.

Han visste inte han, att hon var krympling — att hon inte kunde gå som andra, mycket mindre dansa.

Allt hade hon berättat för honom, blott icke detta. Huru hon varit med då den stora olyckan kom öfver hennes stad, det sköna Messina, huru hon skadats och blifvit borta i sanslöshet och vaknat upp på ett stort sjukhus i en främmande stad. Huru hon nu var en af de sexton unga flickor, föräldralösa, ensamma, som påfven betalade för hos nunnorna i S:t Katarinas kloster i Rom. Ja hon hade berättat allt för honom, blott icke att olyckan gjort henne till krympling, gjort hennes gång haltande.

Hon hade berättat för honom om lifvet i klostret. Hon var tretton år då hon kom dit, nu hade tyra år gått. I fyra år hade hon hvarje kväll fallit på knä framför den helige fadrens bild i sin kammare och tackat honom för hans stora godhet mot henne, arma föräldralösa. Så hade priorinnan befallt och hon hade lydt i det som i allt annat. Och då priorinnan börjat låta dem förstå, att den helige fadrens

afsikt och vilja med dem var, att de, då de fyllt tjugu år skulle taga nunnedoket, hade hon böjt sitt huvud i samma känsla af själfuppgifven lydnad.

Men hon hade också berättat om sin längtan. Om huru hon, då den första tidens stela, stumma förtviflan vikit från henne, hade kunnat sitta med ögonen slutna helt inne i känslan af att nu — nu skulle hon vakna, nu skulle hon vakna upp ur den förfärliga drömmen, hon skulle finna sig sittande i sina föräldrars hus, hörde hon ej syskonens röster, kom ej hennes mor in genom dörren med de stora turkoskläpparna i öronen och den svarta mantiljan öfver sitt hår, så som hon sett henne ögonblicket innan det förfärliga kom. Tyst tyst — nu skulle hon vakna.

Och hafvet — hur hade hon inte längtat efter det. Det var längtan efter hafvet som varit det starkaste inom henne den där dagen som blef så ödesdiger. Nej, det hade inte varit hennes afsikt att rymma — nej, han fick ej tro det. Det var så, att de varit knappt en timme därute vid den lilla blå sjön, dit de rest för att samla grönt för kapellet för palm-söndagen, då priorinnan tillsagt henne, att gå upp till den lilla staden ofvanför på bergslutningen och köpa oranger. En så lustig liten stad — ja han visste ju huru lustig den var. Men den lilla stadens borgmästare var död och begravdes just den dagen och alla människorna gingo med i processionen — hon fick inga oranger. Det var första gången på fyra år som hon gick några steg ensam utan känsla af, att hon vaktades af någon. Det var väl däraf den jublande frihetskänslan kom. Och med den längtan efter hafvet. Vild, oresonlig, så att hon med ens utan att tänka på det fann sig springande upp mot berget — springande, så godt hon nu kunde. Däruppe på berget, från dess topp skulle hon kanske se hafvet, hon skulle åtminstone se långt, långt åt det håll där hafvet låg. Så hon hade arbetat för att nå upp, utan tanke på olydnad och straff, endast som berusad af sin längtan. Det öf-riga visste han bättre än hon. Var klyftan djup i hvilken hon fallit? Tänk, att han kommit att ta just vägen öfver berget, att han just den kvällen haft uppköp att göra i den lilla staden, att han inte väntat då han funnit henne och burit henne tillbaka till staden, lagt ned henne i första bästa hus — att han tagit henne med sig hem, burit henne på sina armar hela den långa vägen. Huru hade hon ej, glömsk af allt, känt lyckan genomströmma sig som ett svalt berusande vin, då han svarat, att han gjort det därför att han funnit henne så späd och fin och hvit, som en bruten lilja, därför att han älskat henne från första ögonblicket, då han försäkrat henne, att hon var den lättaste börda han burit. Hans mor hade berättat, huru han vakat öfver henne de långa nätter, då hennes hjärna ännu var sjuk, då hon var borta i yrsel och ännu ingenting visste om hvad som händt och hvar hon befann sig. Var det väl underligt att hon älskade honom? Men det var inte genom hans godhet hennes kärlek kommit. Huru hade den kommit? Genom fönstret med marssolen — ja, hon hade druckit den som ett ljus — ett ljus som genomträngde henne, till dess hon tyckte hon låg där lysande i sin bädd.

Blott så småningom hade fruktan stigit upp inom henne. Fruktan, att hennes lyte skulle skilja dem åt. Den hade vuxit starkare dag för dag, allt efter som en mängd små iakttagelser skänkt henne visshet om, att intet hos honom var så starkt som hans skönhetskänsla. Han härstammade med sin släkt från trakten kring de stora sjöarna i norr där bergen gå i stora, lugna, stränga linier — var det

däriifrån han fått känsla för formen, linien, som tog sig uttryck i allt hvad han lade hand vid? Hon såg sig själf i tankarna som hon tedde sig, då hon gick, med förskjuten höft och vaggande gång, hon såg kärleken slockna i hans ögon och vred sig som en mask därvid. Men emot honom log hon, log alltjämnt medan den afgörande tanken växte till ett fast beslut. Hon skulle aldrig se kärleken död i hans ögon, hon skulle fly, innan han ännu visste hennes hemlighet — tillbaka till klostret. Då skulle han tro att kärleken till Guds moder varit starkare hos henne, men han skulle dock fortfara att älska henne. Nu kom en tid då hon stal sig till dag efter dag. Nej, hon kunde inte stiga upp, den svåra svindeln satt ännu kvar i hennes huvud, nej inte i dag, måhända i morgon, så gick dag efter dag. Hon njöt dem girigt i besinningslös hängifvenhet, men hvarje kväll kände hon slutet närmare. Hon hade den sista tiden stigit upp om nätterna, då allt var tyst i huset, och öfvat sig att gå. Tyst, försiktigt, ängslig intill förskräckelse för minsta knakning i golftiljorna, hade hon vaggat fram, fram och tillbaka i den lilla kammaren — och hvarje natt hade hon tänkt: i morgon — i morgon natt skulle hon gå.

Men i natt måste det ske. Det fanns inte längre tvekan hos henne. Men huru — huru skulle hon kunna det? Hon kände sin själ hänga vid hans brännhet, krampaktigt, om det var döden då kropp och själ skiljdes åt så var detta döden. Men hon måste, måste — aldrig skulle hon få veta hennes hemlighet — aldrig skulle hon se hans kärlek dö. Hon gled ned ur bädden, skälfvande som af frossa började hon plocka till sig sina kläder.

— Oändlig, vid, sällsamt öde låg campagnan i vårnatten. Mörkret bröts af månen som starkt i nedan stod öfver Sabinerbergen. Här och där lyste svagt en lägereld och tonerna af en säckpipa flöt fram genom luften.

Skuggan af hennes vanföra lilla gestalt föll skarp på den månlysta landsvägen, där hon skyndade fram. Hon hade ingen fruktan för mörkret och natten, den ångest som dref henne var för stor för att lämna rum för något annat. Endast hinna fram — vara inom klostermurarna innan det blef dag och han saknade henne. Du måste — du måste, Pauvretta. Hon tröttnade och saktade stegen. I den matthet som betog henne, var det, som om äfven ångesten domnat en smula. Hon hörde ljud, som hon förut ej lagt märke till, bråkandet från en fårfälla, hundarnas skall och säckpipans toner. Hon tycktes närma sig dem, allt klarare nådde de henne, långa, klagande darrade de fram genom luften, det var en melodi hon kände, en folkvisa från Abruzeerna, som hennes amma brukat sjunga, hennes läppar rörde sig till de välkända orden medan ögonen stirrade ut i mörkret.

Nej, hon måste skynda. Hon hade så långt kvar och redan märktes den första ljusningen af dagen. Och sedan det börjat gick det fort. Wallmor och anemoner sprungit fram ur mörkret, de lågo som droppar af blod på väggkanten, lyste allt starkare till dess de kantade hennes väg som små röda lågor. Brutna, fantastiska, trädde konturerne af staden fram, höljda i ett lätt flor af dimma, som för hvarje ögonblick tycktes suga till sig alltmera af dagningen, till dess den, liksom mättad af silfverhvitt ljus, lyfte och löste upp sig.

Hon skyndade alltjämnt framåt. Ur en fårfälla myllrade hjorden ut, en svart hund kom ilsket skällande emot henne, öfverföll henne och gjorde en stor revfa i hennes kjortel, innan herden hvisslande kallade honom tillbaka. Utmattad af förskräckelse och ansträngning sjönk hon ned på väggkanten.

Stora, brännande i det bleka ansiktet häftade hennes ögon vid staden som alltjämt låg så ängsligt i jätan.

Tornklockorna hade slagit sex och staden börjat vakna, då hon dödstrött sträfvade upp öfver Janiculums sluttning mot klostret. Redan såg hon dess murar mellan palmernas och cyressernas mörka grönska.

Mandelträden strödde sin snö öfver trädgårdens gångar där hon gick fram. Hon skulle gå till luckan, där leverantörerna lämnade sina varor, där skulle hon ringa. På denna sida öppnade sig trädgården, lämnande utsikten fri öfver sluttningens trädkronor och stadens kyrkor och hus, hvitglänsande i morgonsolen.

Hon blef stående med blicken som fascinerad bort mot synranden, där chmpagnan bredde sig i ett blåhvitt dis, väfdt af solens strålar, och det sista af nattdimmorna. Där — där — skulle hon aldrig komma dit mera — aldrig se honom mera? Hon gick fram öfver terrassen, alltjämnt med samma stela, fascinerade blick i de stora, som vidgade ögonen — tillbaka dit — måste hon inte tillbaka, hur det än sedan blef, endast se honom — men hans kärlek, den skulle dö — nej — hon vände hastigt om och gick snabbt mot klostret. Med det hvita, nu stelnade ansiktet uppåtvändt sträckte hon sin hand efter klocksträngen, ännu tvekade hon, så fattade hon den, en klockas spröda pinglande ljud inne från hvalfvet. Några sekunder och det hördes steg på stengolfvet, hon sjönk samman med armarna sträckta mot det blå diset vid synranden, så kröp hon, kvidande som i kroppslig smärta, längs klostermuren och var borta då den lilla luckan öppnades.

PRINSESSAN MARGRETHE AF DANMARK, prins Waldemars och prinsessan Marias — död 1909 — yngsta barn, efter den 30 juni aflagd studentexamen. (Text å sid. 652).

Foto. Rahm, Malmö.

Kliche: Bengt Silfverqvist.

KAPTEN H. SUNDSTEDTS FÖRSTA NEDSTIGNING I MALMÖ kl. 10.47 den 30 juni, efter att ha lämnat Paris (vid Buc) den 29 juni kl. 2.20 f. m.

Till de icke alltför många större bedrifter vår unga flyghistoria har att uppvisa har i dagarna lagts en ståtlig bragd af den kände aviatören *kapt. H. Sundstedt* i det att han med sitt nyförvärfvade Farman-biplan lyckligt utfört den sedan någon tid tillbaka planerade långfärden Paris—Malmö.

Med löjtnant Winbladh som passagerare startade kapt. Sundstedt från Buc den 29 juni kl. 2.30 på natten. Färden gick på omkring 1.200 m. höjd öfver Versailles, Paris och Bryssel mot Cleve, där första landningen skulle äga rum. Benzinbrist tvingade dock kl. 8.30 f. m. till nedstigning 20 km. därifrån i den lilla tyska byn Kewelar. På grund af åtskilliga

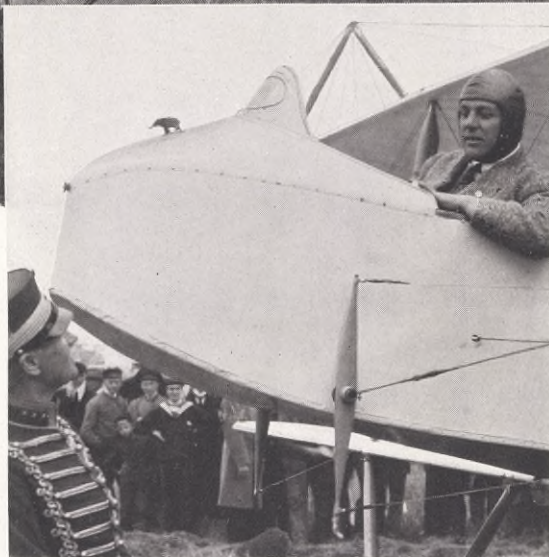

Foto. Rembrandt, Malmö.

Kliche: Bengt Silfverqvist.

HAFVERI SAMMA DAG DÅ KAPTEN SUNDSTEDT MED SIN FRU SOM PASSAGERARE SKULLE FLYGA FRÅN LIMHAMN TILL JÄGERSRO.

motiga förhållanden kunde afresan härifrån äga rum först kl. 4.35 e. m. Nästa landningsplats, Bremen, nåddes kl. 7.35 e. m. Sedan flygarna öfvernattat här, startade de följande morgon kl. 6.25 med Malmö som må. Färden ställdes öfver Altona, Fehmern in mot danska landet, hvilket lämnades kl. 10.20 f. m. Icke fullt en halftimme senare eller kl. 10.47 landade Sundstedt i Malmö på landbruksmötets fält för att därifrån omedelbart fortsätta till Limhamnsfältet.

Den sammanlagda flygtiden för hela sträckan Paris—Malmö var 13 timmar och 30 min.

Den så lyckligt utförda långfärden fick beklagligt nog en mycket ledsam avslutning, i det att kapt. Sundstedt, då han senare på dagen med sin fru som passagerare skulle föra aeroplanet från Limhamn till Jägersro genom ett motorfel tvangs till nödlandning på ett hvete-fält. Sådesstånden snärjde sig därvid in i hjulaxeln och pådrifven af den starka blåsten vältte maskinen öfverända.

De ombordvarande undsluppo det vådliga äfventyret med jämförelsevis lindriga skador och kunde efter en kort stund lämna sjukhuset, dit de förts för erhållande af vård.

BILDER FRÅN DET OLYCKSDIGRA FURSTEBESÖKET I SARAJEVO.

1. ERKEHERTIG FRANZ-FERDINAND ankommer från de stora bosniska bergsmanövrerna till järnvägsstationen i Sarajevo (Ilidza). — 2. ANKOMSTEN TILL HOTELLET där erkehertigen för sin gemål föreställer generalguvernören öfver Bosnien—Herzegovina, marskalk Potiorik. — 3. PLATSEN DÄR TYPOGRAFEN CABRINOVITCH KASTADE DEN FÖRSTA BOMBEN MOT ERKEHERTIGEN, hvilken dock lyckades slå den ifrån sig. — 4. MOTTAGANDET FRAMFÖR RÅDHUSET I SARAJEVO. Efter att så lyckligt ha undkommit det första attentatet, anlände erkehertigen jämte gemål till rådhuset framför hvilket de mottogs af borgmästare och råd. Foton togs just då erkehertigen afbröt borgmästarens hälsningstal med sin protest mot bombattentatet. — Efter originalfotografier.

FURSTEMÖRDAREN ARRESTERAS.

STUDERANDEN PRINZIP GRIPES OMEDELBART EFTER DET HAN SKJUTIT ERKEHERTIG FRANZ FERDINAND OCH HANS GEMÅL, HERTIGINNAN AF HOHENBERG Med svårighet kunde polisen skydda honom från att lynchas af folket. Efter originalfotografi.

Ledamoten af engelska underhuset, förutvarande kolonialministern *Joseph Chamberlain* afled den 2 juli 78 år gammal.

Utgången ur en gammal ansedd engelsk köpmansläkt ägnade sig *Joseph Chamberlain* efter avslutade skolstudier åt en framgångsrik affärsverksamhet, förlagd till Birmingham. Där bredvid fann han tid äfven för ett intresserat deltagande i stadens kommunala lif, valdes till mayor och främjade i denna sin egenskap på ett utomordentligt sätt stadens utveckling. Efter att 1874 hafva dragit sig tillbaka från affärslifvet valdes han två år senare till Birminghams representant i underhuset ett mandat som sedan städse förnyades.

Som politiker företrädde *Chamberlain* synnerligen radikala åsikter, inneslutna i de af honom formulerade programpunkterna "fri kyrka, fri jord, fria skolor, fritt arbete." Ar 1880 ingick han i Gladstones ur årets liberala valseger utgångna andra ministär som handelsminister, som sådan intagande en mycket avancerad ställning till frågorna om Homerule för Irland, arbetarelagstiftningen, kyrkans skiljande från staten, brytandet af öfverhusets makt o. s. v. Vid re-

geringens fall 1885 afgick *Chamberlain*, men återinträdde påföljande år i Gladstones tredje ministär. Då Gladstones politik i den irländska frågan syntes honom för vidtgående ingaf han efter någon månad sin afskedsansökan och bröt sig med sina anhängare ut ur det Gladstoneska partiet samt trädde i spetsen för en liberalunionistisk sammanslutning. När lord Salisbury efter den stora högersegern vid valen 1895 bildade sin tredje regering ingick *Chamberlain* däri som kolonialminister och härmed börjar den kanske betydelsefullaste epoken i hans politiska lif i det han genom sitt arbete för kolonialväldets reformerande kom att inleda den federalistiska imperialism, som under senare tider satt sin prägel på engelsk politik.

Ar 1903 utgick *Chamberlain* på grund af meningsskiljaktighet i tullfrågan ur ministären. Efter att under de närmaste åren hafva kämpat för en protektionistisk tariffreform till imperiets ekonomiska sammanslutning bröts *Chamberlains* hälsa medförande ett nödtvunget tillbakaträdande från den aktiva politiken.

Bakom *Chamberlains* politiska omkastningar har legat en ärlig och lefvande övertygelse, en hängifven vilja att tjäna fosterlandets intressen.

Efter följargrafi. Kliché: Bengt Oskvarensparre
JOSEPH CHAMBERLAIN †.
Engelsk statsman. F. 36. † 2 juli

BALTISKA SPELEN.

1. DEFILERING. 2. TREDJE PRISTAGAREN I STAFHOPP: Koivisto, Finland. 3. FÖRSTE PRISTAGAREN I HÖJDHOPP: Reimers, Sverige. 4. SEGRARE I FLORETTFÄKTNING FÖR HERRAR: Sander, Danmark, 1:sta pris; Rasmussen, Danmark, 2:dra pris; Löjtnant Enell, Sverige, 3:dje pris; Osier, Danmark, 4:de pris. 5. SEGRARE I FLORETTFÄKTNING FÖR DAMER: fru H. Lindgren, Danmark, 1:sta pris; fröken A. Lassen, Danmark, 2:dra pris; fröken G. Österberg, Sverige, 3:dje pris; fröken Du Rietz, Sverige, 4:de pris. 6. LÖJTNANTERNA V. HOLST OCH WALLIN, två af de fyra officerare som utgjorde Sveriges lag i grupp täflan på miniatyrgrevar 50 m., hvilket vann 1:sta pris. 7. FÖRSTE OCH ANDRE PRISTAGARNÉ I FJÄDERVIKTBRÖTTNING: Harry Larsson (t v.) och C. G. Andersson. 8. FÖRSTE PRISTAGAREN I TUNGVIKTSBRÖTTNING, Anders Ahlgren, besegrar E. Nilsson.

Baltiska spelen hafva nu, sedan de allmänna idrottstävlingarne börjat, inträdt i ett mera sensationellt skede. Om de detaljerade resultaten bringa dagspressens spalter utförliga upplysningar, hvarför Hvar 8 Dag vill nöja sig med några summariska notiser.

Spelen började som bekant redan den 7 juni med gymnastikuppvisningar som pågingo till

och med den 10, (se H. S. D. n:r 37). Därefter gjordes en lång paus till dess den 28 juni idrotts-täflingarna togo sin början. Den allmänna idrotten, den mäst populära afdelningen, började först den 3 juli. Till dess hade det täflats i grenarna fäktning, fotboll, modern femkamp, brottning och skjutning.

De svenska idrottsmännen ha i dessa täflingar med glans häfdat sitt lands färger. I brottning eröfrade de sålunda alla pris med undantag af andra och tredje i klassen mellanvikt B som gingo resp. till en dansk och en tysk. De fem första pristagarna voro: i fjädervikt: Harry Larsson; i lättvikt: Gottfrid Svensson; mellanvikt A.: A. Feldtström; mellanvikt B.: Fritz Johansson; tungvikt: Anders Ahlgren.

I skjutning voro svenskarne ej mindre öfverlägsna, fränsetd täflingarna med armégevär på 300 och 600 meter, där endast svenskar deltog, togo de hem så godt som alla pris. I skjutning på löpande hjort, dubbelskott, voro samtliga pristagarna svenskar. I grupptäflan på miniatyrgevär 50 meter tog Sveriges lag (löjtnanterna Hultcrantz, von Holst, Carlberg och Wallin) första pris. N:r 2 blef Danmark och 3 Tyskland. I täflan på 25 meter blef Sverige likaledes n:r 1, Tyskland n:r 2 och Danmark n:r 3. Det svenska

Photo Modin, Sthlm.

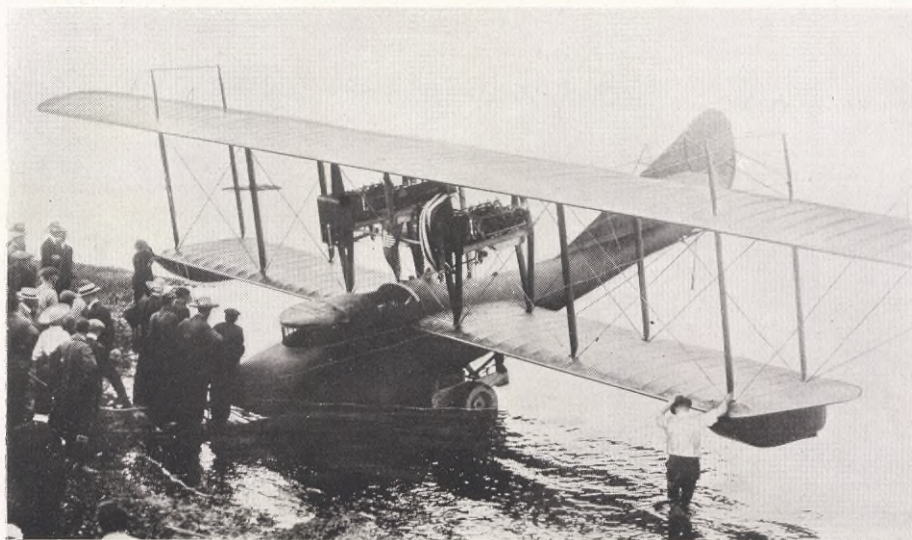
Köket: Bengt och Veronika "SASSAN". Tillhörig ingenjör Edv. Cedergren, Stockholm. Konstruktör är herr Axel Nygren, Stockholm. Nybyggd i år och utsedd att för Sverige delta i täflingsseglingarna om Entonnarepokalen i England med fabr. John Carlsson som rorsman.

laget bestod af de samma med Hultcrantz ersatt af löjtnant Nyström. I den individuella täflan med miniatyrgevär mellan tyska och svenska skyttar togo de senare alla fyra prisen. 1. Löjtnant H. von Holst. 2. Löjtnant S. Hultcrantz. 3. Löjtnant A. H. Wallin. 4. Hr F. Nyström. I en annan miniatyrgevärskjutning togs ett andra pris af hr Möller, Danmark, medan de öfriga gingo till Sverige. Slutligen voro samtliga pristagare i lerdufveskjutning svenskar.

I florettfäktning har däremot Danmark visat sig öfverlägset både hvad herrar och damer beträffar. I florettfäktning för damer eröfrades första pris af fru H. Lindgren, Danmark, andra af fröken A. Lassen, Danmark, medan fröken G. Österberg, Sverige och fröken Du Rietz, Sverige, fingo de båda öfriga.

I florettfäktning för herrar togs ett tredje pris af löjtnant Enell, resten tillföll danska fäktare. I individuell värjfäktning lyckades emellertid svensken kand. Branting besegra olympiamästaren dansken N. Osier, som fick nöja sig med ett andra pris. Tredje och fjärde pris tillföll svenskar.

I modern femkamp deltog endast svenskar. Första pris tillföll löjtnant A. Grönhagen, öfriga löjtnanterna G. Dyrssen, B. Norling och D. Palm.

"AMERICA" den nya amerikanska flygbåt med hvilken löjtnant Porto ämnar försöka flyga öfver Atlanten. — LÖJTNANT PORTO.

Foto. Carlbom, Ystad

YSTAD HEMSÖKT AF EN VÅLDSAM ELDSVÅDA DEN 5 JULI.

Köke: Bengt Strömberg.

I fotboll slutligen lyckades svenskarne ej taga första priset, hvilket tillföll det tyska laget efter en knapp seger (1—0) öfver det svenska laget, H. I. F. från Helsingborg. Däremot besegrades ryssarna med glans — 8 mål mot 1. Danskarna deltog som bekant ej i fotboll.

Om de täflingar i allmän idrott som pågått sedan den 3 juli är att annotera att 100-metersloppet vanns af tyskarne Lehmann och Kern (10,8 sek.) med svensken T. Persson som 3:dje man. 800-metersloppet vanns af Wide med Thorén på 2:dra och Frisell på 3:dje plats. I lagloppning på 3000 m. vann det svenska laget med svenskar på de 3 första platserna. I löpningen på 10,000 m. segrade däremot finnen Nyström öfverlägset.

Stafhoppet vanns af Gille (380) och höjdhoppet af Reimers (185); längdhoppet gick däremot till finnar.

Finnen Niklander segrade i kulstötning och vikt-kastning och finnen Myyrä höjde Lemmings världsrekord i spjutkastning till 63,29 meter.

Landsvägsridten å cykel vanns af uteslutande svenskar med A. W. Persson som segrare. I dragkamp segrade Stockholmspolis.

Den svensk-ungerska idrottsmatchen vanns af det svenska laget med 7 segrar mot 6.

De engelska mästerskapen. Till dessa mästerskapstävlingar hade Sverige i år endast skickat en liten trupp representerande 4 idrottsgrenar. De hemförde dock 3 af dessa mästerskap till Sverige, nämligen i trestegshopp (Sahlén), släggkastning (Lind) och stafhopp (Sjöberg).

Ystad härjades den 5 juli af en våldsam eldsvåda den största och mest förödande som i mannaminne hemsökt den lilla staden. Elden som utbröt vid 7-tiden på morgonen i Svederus' stora timmer-

upplag och sågverk grep omkring sig med oerhörd våldsamhet, omspände inom kort hela anläggningen samt spred sig vidare till och lade i aska ett stort antal bredvidliggande bostadshus. Ett tjugotal familjer hafva genom branden blifvit husvilla. Att eldsolyckan kunde taga en så fruktansvärd utsträckning förklaras däraf att staden ej har vare sig fast brandkår eller vattenledning.

(Text till bild å sid. 646).

Prinsessan Margrethe af Danmark, en dotter till den danske konungens farbroder, prins Valdemar, och hans framlidna gemål, den i Danmark så populära prinsessan Marie of Orléans aflade den 30 juni med högsta betyg sin studentexamen i Köpenhamn, den första prinsessa i världen som bestått detta läroprof. Den unga prinsessan — hon är född år 1895 — beskrifves som en energisk och vetgirig natur, socialt intresserad och besjälad af en varm medkänsla tör samhällets mindre lyckligt lottade medlemmar.

(Text till bild å sid 654).

Medan den allmänna europeiska situationen ännu för helt kort tid sedan inom initierade kretsar kunde karaktäriseras såsom synnerligen ljus har det i Sarajevo utspelade dramat, då den österrikisk-ungerske tronföljaren och hans gemål föllo offer för ett serbiskt mordanslag väckt till nya allvarliga farhågor för stundande storpolitiska komplikationer af öfver-skådlig räckvidd. På olika håll gör sig den uppfattningen gällande att Österrike, begagnande sig af eller pådrifvet af den upphetsade feberstämningen i landet, skall besvara dubbelmordet med ett angrepp på Serbien hvilket i sin ordning skulle kunna komma att utgöra begynnelsen till den fruktade väldiga slut-uppgörelsen mellan slavism och germanism.

I anslutning till den nya oroande situationen, som inträdt, lämna vi i dag en del bilder för dagen återgifvande några af de stormaktssuveräner, i vilkas händer världsfreden hvilat.

Fo'o Holmquist, Jönköping.

Klubb: Kon. A.-B. Bengt Silfverparre, Sölm. Gög.

AFTÄCKNING AF MINNESVÅRD ÖFVER C. VON FEILITZEN DEN 27 JUNI.

Svenska Mosskulturföreningens nionde mosskurs har under dagarne den 26—27 juni hållits i Jönköping. Den 27 juni samlades kursdeltagarne på Flahults försöksfält för att öfvervara aftäckandet af den därstädes resta minnesstenen öfver direktör C. von Feilitzen. Minnestelet hölls af landshöfding Fr. Pettersson, som därvid erinrade om det betydelsfulla banbrytande arbete till den svenska mossodlingens främjande som af direktör C. von Feilitzen utförts.

*

Annandag Pingst ägde på kyrkogården i Rackeby, inom hvars församling Sveriges första landbruksinstitut på Degeberg, c:a 15 km. från Lidköping fordom hade sin plats, en minnesfäst rum, som är af intresse för hela Sveriges jordbrukande befolkning. Då invigdes nämligen ett monument öfver *Edvard Nonnen*, som var nydanaren och föregångsmannen till landbrukets skötande efter vetenskapliga rön och erfarenheter inom vårt land.

Direktör J. F. Hallenborg, föreståndare för Bohusläns landtmannaskola, höll ett föredrag om denne banbrytare, som hade att genomgå så många svårigheter och så mycket begabberi, ända därhän, att en riksdagsman af bondeståndet öppet förklarade att "landtbruket på Degeberg sköttes på ett därhusmässigt sätt med — diken under jorden" och hela fält voro planterade med röda och hvita rosor (klöfver)". -- Som bekant lät sig Nonnen

Foto. Ländhe, Lidköping.

MINNESVÅRD ÖFVER EDVARD NONNEN.

icke afskräcka utan fortsatte med sin undervisning, och efter c:a 25 års arbete började man att komma till insikt om värdet af hans teorier.

*

Monumentet, en bultasten om c:a 13 meters höjd är uttördt af Granit-A.-B. C. A. Kullgrens enka i Uddevalla efter ritning af arkitekt E. Thorburn i Göteborg, och har en vacker porträttmedaljong uthuggen i graniten. Den 30 Juni hade jämt 100 år förlutit sedan Nonnen föddes (i Hamburg af engelska föräldrar). Han dog på Degeberg den 16 Augusti 1853.

Efter fotografi.

Klubb: Bengt Silfverparre

SVENSKA SKOLUTSTÄLLNINGEN I LYON. (Text å sid 656)

VÄRLDSHÄRSKARE.

SENASTE ÖGON-
BLICKSBILDER:

1. KEJSAR FRANZ JOSEPH AF ÖSTERRIKE, för första gången efter sin senaste allvarliga sjukdom närvarande vid en stor militär festlighet å Schönbrunn.
2. KEJSAR WILHELM AF TYSKLAND inspekterar den nya gnisstationen Eilvise som står i förbindelse med den amerikanska stationen Tuckerton i New Jersey. Under uppehållet mottog kejsaren ett trådlöst hälsningstelegram från president Wilson.
5. AMERIKA-REPUBLIKENS PRESI-

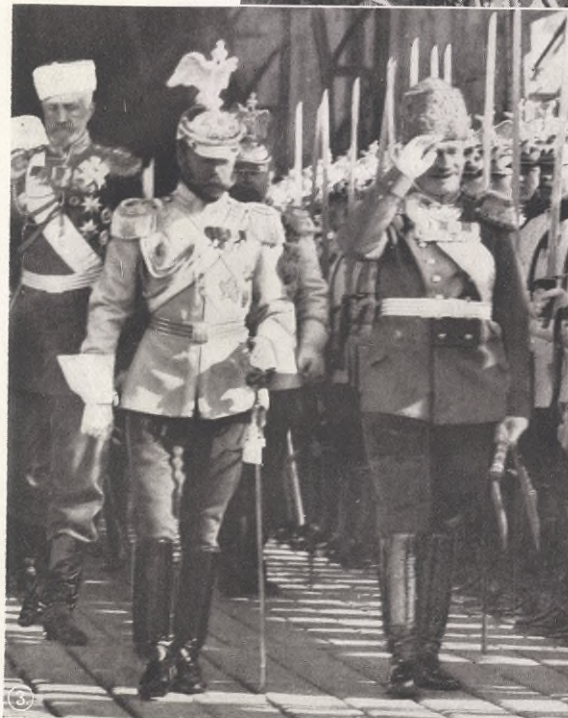
DENT WILSON talar vid aftäckandet i dagarna af ett nytt monument.

3. KEJSAR NICOLAI AF RYSSLAND mot

tager besök af konung August af Sachsen.

4. KONUNG GEORG AF ENGLAND, på parad åtföljd af prins Arthur af Connaught.

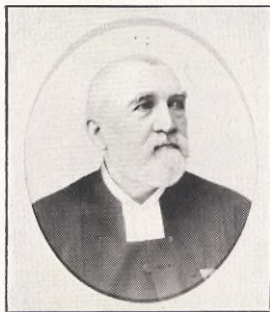

Efter originalfotografier.

(Text å sid. 652.)

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data å nästa sida.

J. A. MALMGREN.
Kontr.-prost. Kyrkoh. — St.
Herrestad. — 85 år 11 Juli.

J. M. LINDSTEDT.
Prost. Kyrkoherde. — Torsås.
70 år 14 Juli.*

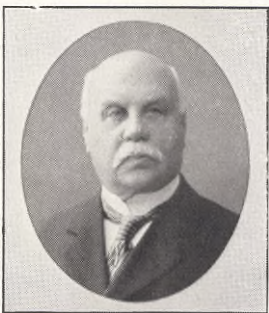
E. W. LINDELL.
Öfverläkare. — Vexjö.
60 år 1 Juli.*

P. A. NORBERG
Intend. v. Gen.-poststyr. hufv.-
kassa. Sthlm. — 50 år 16 Juni.

D. F. AMINOFF.
F. d. Löjtnant. — Sala.
80 år 23 Juni.

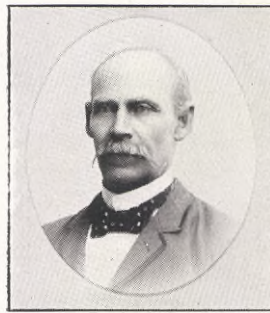
V. H. KOCK.
F. d. Major. — Stockholm.
70 år 2 Juli.*

K. G. BILDT,
Generallöjtnant. — Stockholm.
60 år 13 Juli.*

H. W. HAMILTON.
Grefve. Kommandör. — Karls-
krona. — 55 år 6 Juli.*

R. GRAPE.
Bokhandlande. — Mora.
75 år 30 Juni.*

J. A. BJÖRKLUND.
Direktör. — Stockholm.
70 år 28 Juni.*

N. LUNDBLAD.
Redaktör. — Stockholm.
50 år 10 Juli.*

E. HJORTSBERG.
Boktryckare. — Kristianstad.
50 år 5 Juli.

L. WAHLBERG.
Kronolänsman. — Bygged.
70 år 23 Juni.*

R. G. BORGSTEDT.
Bankdirektör. — Kalmar.
55 år 14 Juli.

G. PJERRAU.
Grosshandlande. — Stockholm.
50 år 8 Juli.

J. A. LUNDIN.
Fabrikör. Kommunalman.
Eksjö. — 50 år 26 Juni.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan.

Å. G. L. BELFRAGE †.
Folkskoleinspektör. Fil. Dr. —
Mösseberg. F. 44. † 25 Juni.*

J. G. GUSTAFSSON †.
Bruksägare. Kommunalman. —
Åby Säteri. F. 47. † 27 Juni.

E. LINDEN †
Regissör. — Stockholm.
F. 59. † 24 Juni.*

F. RÖNNE †.
Läkare v. Svenska gendarme-
riet i Persien. F. 83. † i Juni.

MAGNUS LINDSTEDT. Stud.-ex. 68, prestex. 70, prestv. s. å., kyrkoherde i Borgholm 79, i Torsås sedan 93, kontr. prost 04—12. Stadsullm. ordf. i Borgholm 89—92, landst.-man 88—91. Bildade Torsås sparb. 90, dess styr.-ordf. Bildade 03 Allm. Sv. prestföreningen, v. ordf. 03—13.

EMIL LINDELL. Stud.-ex. 73, med. lic. 88, bitr. läk. v. Göteborg, hosp. 82—83, v. Upsala hosp. 84—85, v. Göteborg, hosp. 85—96; läkare v. Nyköpings hosp. 96—98, öfverläkare v. Vexjö hosp. sedan 98.

VIKTOR HJALMAR KOCK. U.-löjtn. v. marinreg. 65, kapten v. Hallands bat. 87, maj. i armén 97. Stat.-skr. v. Stat. jernv. 72, stat.-insp. 74, v. Stockh. centralstat. 86—96.

KNUT BILDT. U.-löjtn. v. Lifreg. drag. 71, i gen.-stab. 83, öfv.-löjtn. v. Smål. hus.-reg. 93 dess öfverste 96, v. Lifreg. drag. 02, gen.-major o. gen. intend. 04, chef i gen.-staben 05, gen.-löjtnant 10. Led. af Krigsvet. akad. 91, hed.-led. af K. Örl.-mannasällsk. 07. Led. af Riksd. F. K. 1900—08, led. af statsutsk. o. försv.-utsk. 01. Biogr. o. helsid.-portr. årg. XII: 15.

WILHELM HAMILTON. U.-löjtn. v. K. Flott. 81, kommandör 11. Chef f. skepsossekären i Karlskrona 04—08, chef f. Sjökrigshögskolan 09—13, sedan sistn. är chef f. underoff.- o. sjömanskåren i Karlskrona. Öfveradjutant h. Konungen 11. Led. af Krigsvet.-akad.

REINHOLD GRAPE. Inneh. bokhandel i Mora. Led. af kyrkoråd. F. d. landstingsman, f. d. ordf. i komm. stämna.

JOHAN BJÖRKLUND. Stud.-ex. 63, intr. v. Nya Dagligt Allehandas red.

72, huvf. red. 91—05. Ord. i Sv. Publ. underst. fond. 02, dir. f. Sv. teleg. byrån 06—08, ordf. i Sv. pressbyrån 05, Biogr. o. helsid.-portr. årg. IV: 7.

NILS LUNDBLAD. Stud.-ex. 74, akad. studier t. 84, afg.-ex. fr. Alnarps landbruk. inst. 87, lär. v. Blek. läns landbr. skola 87—88, mejerikon- sultent i Kristianstads län 88—91, länsagronom i Upsala län. 91—95. Redaktör o. utg. af nordisk mejeritidn. sedan 95. o. ombudsman f. Svenska smörroteringen sedan 96.

LUDVIG WAHLBERG. U.-off.-ex. 62, kr.-länsman-ex. 66, efter militär tjänstg. o. å kronofogdekontor kr.-länsman i Fredrika distr. 68, derefter i Bjursholms o. a. distr. samt sedan 81 i Bygdå distr. Led. o. af.-ordf. i Vesterb. läns luth.-sällsk. 69, värdr.-man i Norrlands hypoteksfören. s. å. bev.-beredn. ordf. 75, komm.-stämmo.-ordf. sedan 81, led. af kyrko- o. skolråd; led. af egodeln.-rätten, ordf. i vägstyr., led. af styr. f. Bank- a.-b. Norra Sveriges af.-kontor i Robertfors, ombud f. Stockholms o. Gefle köpmannafören. m. m. Guldmedalj f. "nit o. redl. i rikets tjänst".

ÅKE BELFRAGE †. Stud.-ex. 64, fil. dr. 71. Adj. v. semin. i Lund 70, förestånd. f. folkhögskolan i Skövde 73—09 folkskoleinspektör i Skara stift sedan 72. Mångårig ordf. i komm. stämman. B:s verksamhet har varit till utomordentligt gagn för folkundervisningen i allmänhet och i alldeles särskild grad till fromma för länet.

EMIL LINDEN †. Debuterade v. Sandbergiska sällsk. 77, var derefter anst. v. olika scener, bl. a. Operan, Vasateatern. Senare åren regissör v. Oscarsteatern o. Djurg. teatern.

(Text till bild å sid. 653).

På stadsutställningen i Lyon har *Sveriges skolor* en både omfattande och intressant exposition, den största svenska som hittills anordnats i utlandet. Utställningssalen upptar 100 kvadratmeters golvyta, är smakfullt dekorerad och expositionens svenskhet betonas genom en flaggomgifven byst af konung Gustaf, omgifven af Lings och greve Rudenschölds byster, vår gymnastiks grundläggare och vår folkundervisnings främjare. En särskild grupp bildas

af Föreningen konsten i skolan, invid denna återfinnes afdelningen för fysisk fostran och skolslöjd. Där märkes en symaskin, omgifven af fröken Fanny Blombergs åskådningsplanscher för undervisningen m. m. Barnens dag, Barnens ö, fjäll- och skärgårdskolonier, skolvandringar, skjutöfningar och scoutlif ha blifvit här åskådligt framställda. Utställningen är i det hela synnerligen lyckad och har redan fått många vackra vitsord.

MEDDELANDE

till H. 8. D:s Medarbetare.

Skönlitterära bidrag,

vilka städe i tur och ordning snarast granskas, HONORERAS OMEDELBART EFTER ANTAGANDE eller returneras i motsatt fall derest 20 öre porto åtföljt manuskript :: :: ::

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG

Redaktionen.

INNEHÅLL

Furstinnan Stephanie v. Wedel (biografi och helsidesporträtt). — Konung Gustaf vid sorgmässan i Stockholm öfver det mördade tronföljareparet. — Svenska riksdagsmän på besök i Kristiania. — Den kvinnliga rösträttsdeputationen hos statsministern. — Den persiske generalen Hjalmarson besöker Ljungbyhed. — Baltiska spelen. — "Sassan" uttagen till täflan om Entonvarpokalen. — Kapten Sandstedts flygfärd Paris—Malmö. — Minnesstenarne öfver C. von Feilitzen och E. Nonnen aftäckta. — Svenska skolutställningen i Lyon. — Eldsvåda i Ystad. — Dramat i Sarajevo. — Joseph Chamberlain †. — Bilder till utländska dagskrönikan. — Veckans porträttgalleri — "Pauvrethå". För H. 8. D. af Hildur Brettner.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga påföljd.